

No. 1. a. Sjömansvisa.

1 vers.

Det doftar av blommar i sommarkädd
skog,

Och fåglarna sova så tungt i nett för
och månen den blänker så vacker och rund
och stjärnorna tändes i aftonens stund.

2 vers.

Trunder den äldriga ekens vid strand
Där sitta två vänner med hand uti hand.
Han smeker så ömt hennes ljusbruna hår
och viskar: "Min väns snord ifrån dig jag går!"

3 vers.

Men jungfrun hon slöt sig stött in till hans
bröst;

"O Alfred, bli hemman, jag får ingen bröd."

Om du från mig reser ~~du~~ överger mig,
Och väljer en annan i stället för mig!"

4. vers.

"Nej, aldrig i världen! Ved mig händer än,
Så sviker jag aldrig min älskade vän,
Så vitt du mig lovar att ej glömma mig
Så stötnar nog aldrig min kärlek till dig!"

5

Litt avsked de Gaga i Sörenska sund.
Sen spillas de båda i midnattens stund.
Han tänker på henne med saknad: bröst
Hon tänker på honom, hon får inget bröst.

6

Till obekända stranden han genast bortfar
Så slits sin hembygd, den älskad han har,
På skypet där står han, mot stranden han ser
Litt faderland spänka i sjöranden ner.

7

Fem år var han borta och rikedom vann
Bland främmande folk han erfarenhet fått

Han tänkte så ofta på vänner så nära
Sär hemma, om Trogen hon honom än är.

8

Till hemmet han kommer en afton strand
Han var icke räddad att hem komma än.
Han sade sig vila på byrta vallan grön
Och söm sig sänker i kvällen så stön.

9

Han ser uppi graven som människor han är
Med korsit det svarta som iusteriften bär,
Med bokstäver vita som uppfallen snö
Då börjar han andra nem där ligger dö.

10

Han går uppå graven av blommar på rikt
Då plåtkigt han blinir så blek som ett lit
Med vidöppna ögon tillhalsa han far,
I graven låg vänner som älskad han har!

11

"Mitt levnadsmod spänker i graven med dig!"
Med nemod han viskar så stilla för sig.

Stytt hopp det har docknat lika salen så blod
som sjönk ut västan i aftnens tid.

12.

Ur fickan han tar en revolver med stolt
och siktar på fjärfat det mjällas så brätt.
och blodet det strömmar ur såret så rött.
och snart har han redan för massan förblött.

Arskrivet från

3mtr 280 Hansson

Ejömanshören

Karlskrona.

Kulladal den 9-2-1926

14. Drinkarens hem.

1 vers.

Lå biskt kall sveper nordavinden
spring stugaknuten i sena kväll
I stugan sitter så blek om kinden
en liten flicka vid spisens håll.

Den bleka sju och de färdas drag
ge vittnesbörd om lid, sjukdom, nöd,
och deras pappa till brogen drager
förglömmar hemmet och barnens nöd.

2 vers.

Blatt brodern Arsk vid fönstret sitter,
i kalla rummet och ser mot skyn.
och minnets hägring, än giss, än bilder,
fort väntar om för hans inre syn.
Fast fären skymmer hans blida, han sjunger
"Frät iske, Ester, min syster snäll,
Snart kommer pappa och då vår hanger

"Skall fly sin kas, vi få mat i Sväll."

3 vers

"Men minns du broder när mamma lede
hur annorlunda det var mot mig.

I kalla vintern vi ej behövde,
frå pappa vänta. Men snälla du.

Kyft upp mig sått mig i fästret neder
jag vill så gärna mot himlen se

Härhända mamma vill blika neder
från himlens stjärnor och mot mig se.

4 vers

Som förr hon gjorde jag minns så gärna
när hon om Svällen mig sjöng till sömn

Men såg du broder där föll en stjärna,

Hon sade ofta min mamma öns,

Att när en stjärna till jorden faller

en själ får flytta till Jems upp

När jag till himlen går hem, då faller

väl och en stjärna utur sitt lopp

5 vers.

Men låt mig bro i din famn få vila

det är så kallt och jag är så trött!"

Nu brodern säger sin syster lilla
och i hans armar hon slumrar sått.

Hon rider lyst där och vaggar salda

sin lilla syster på sina knä

mot himlen bliskar och se, då faller

en liten stjärna till jorden ner.

6 vers.

"En liten stjärna," så sad ju Ester,

"skall falla ner då jag går till Gud."

Så hävkte Axel och skidar efter

och lilla Ester har ren fått bud!

Le ögat brustit, och lilla himlen

ej mera sköljes av sorgens tår.

Ej mer hon isas av kalla vinden,

Nej, hon förklarad för frommen står

7 vers.

Den grymme fædlin från Krogen kommer

får se sin älskling när vara död.
 Men nu i själen blir verklig ånger
 Till Herren gick han uti sin nöd
 Ej mera nu han på borgen sitter
 men snängen gång lutad mot sin dö
 av ånger faller han lären bieder
 vid enkla korsot på Esters grav.

S 241.

Avskrivet den 11-2-26

Kullaväl.

En sjömans begravning.

1 vers.

Uppå havets märkliga vågor
 Träder skeppets stolta stam
 Och i österus purpurfågor
 Snyter dagens gryning fram.

2 vers.

Allt ombord är dött och stilla
 Lågen munterhet och väng
 Endast rodet hörs obilla
 Allting går sin jämna gång.

3 vers.

Nu kaptenen hörs ropa:
 "Huru Brava afsterräma bocker!
 Och på halva stängen hissa
 Skeppets sorjefana upp!"

4 vers.

Faj vi skola överlämna

Åt en smärta och dyster grav.
En yngling i sin ungdoms blomman
Döden redan kallat har.

5.

Kistan nu i ordning göres
Uppå gammalt sjömansbrud
Och till reningen den förs
Endast gjord av segeldukt.

6.

Kistan sakta sänkes ned
i det stora vida hav
Och en bån vi alla talar
Vid den unge sjömans grav.
7.

Slumra nu i havets vågor
Gräde sjöman, slumra där.
Vi för din brud nu vill omfala
att vi begravd hos hjärtans kär.

8.

Ingen krona och ingen blomman

fröja skall en sjömans grav
Endast vågor gå och komma
Skeppen vajar an och av!

Avskrivet den 12-2-26

Kulladal.

2. Vid Kungsholms strand.

1 vers.

Vid Kungsholmsstrand där Mälarens
vågor skälja,
En liten bit uper vår huvudstad
Där står ett gammalt plant som nästan
döljer
En liten grå som gammal huspassad.
2 vers.

Du frågar kanske vad som döljs där inne
Jo, flickor klädda uti snövid skubbl,

Ja, flickor som sagt bort sitt äldsta minne
och syndat har emot Guds sätta lund.

3 vers.

Från dina runn mänglusen tankar hastar
Till livets glädje och till livets fröjd
Och många flickor har nog också kastat
en sorgsen tankar på sitt barnlöms hem.

4 vers.

Men flickor sörjer ej för vad vi blivit
Nej, stämmer in uti ett muntert strådt
Ty har man en gång börjat leva livet,
så tycker jag att det skall levas gladt.

5 vers.

Och den poem skrivit dessa enkla rader
har lidit skepps brott i en flickas famn.
Jag har för länge sedan glömt Gud fader
och seglar nu till skutan går i kvar.

AVSKRIFVET DEN 12-2-26.

3a Brusande vågor.

Sjömansvisa.

1 vers.

Stormen härsina, vågorna brusa,
Ljövita skumand vrakas mot sand
Måsarne skriva, granarna susa
Runt omkring hyddan gätt invid strand.

: Men invid hyddans dörr

står Anna litasom förr

Löker med blicken brusande våg:

2 vers.

Med får i ögat sorgset hon klagar:

"Ungdomens hopp ifrån mig har flytt.

Räkade bli snart minna dagar

O Sädjen för mig i sorg sig förbytt

: Har då på villande bar

laddats min älskades grav?"

Trögar hon sorgset brusande våg.

3 vers

"Arvid, säg, kommer aldrig du åter?
 Har du en snö i främmande land?
 Jag vill ej tro ditt fastän jag gråter
 Att du har slötit kärlekens band.

Skynda, o skynda, o kom
 och till din flötta värd om!
 Bär till mig vännen, brusande väg!
 4 vers.

Så hennes belägen föres med vinden.
 Men vad är det, en vilda svante?
 Rodnaden stiger hastigt på kinden,
 Snövita segel tror hon sig se.

Är det min käraste vän
 som vänder åter igen?
 "Gilla mitt hjärta, brusande väg!
 5 vers

Timmerna strida, skeppet är nära,
 Skummet beringar darrande bog
 "Hur skall jag lycka om kunna hära?"

På en gång klagade hon och sag.

"Arvid jag åter får se
 Han skall mig frösta och ge,
 Ge ett mitt hjärta själslugn och frid."
 6 vers.

Håll som en svan på gungande vägen,
 Skeppet sig närmar allt mer och mer.
 Lusande vinden biter i lägen
 Redan på däckat Arvid hon ser.

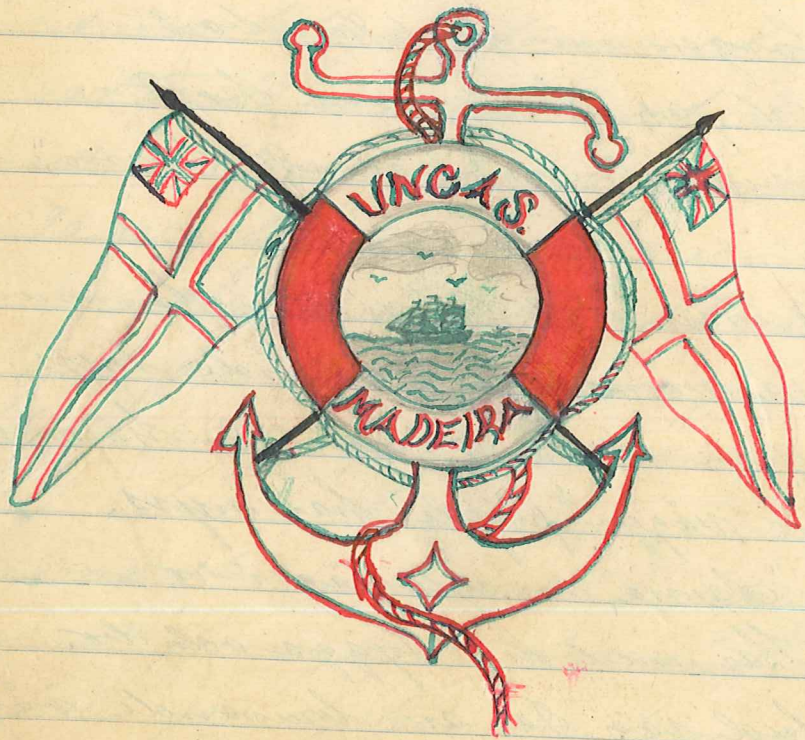
"Längan nu flöstar bort
 Och jag skall inom kort
 Vila vid Arvids skapade barn."
 7 vers.

Hjärtligt här stuler kärme i famnen
 Trycker på munnen glödande kyss.
 Nu har han ännu lyckligt i hamnen
 Brusande vägen plöjde han nyss.

"Arvid, om vill jag i ro
 Här med dig ligga och bo.
 Avsked jag får av brusande väg!"

Ären de fly, i stugan vid stranden.
Änna så lyckelig känner sig där
Fästare tryggs heliga banden
Utar en gosse älsklig och kär.
Ej till den brusande våg,
Gåg en mer Arvids båg.
Blott hos sin älskling lyktan han såg.

Kulladad den 14-12-26.

56 De förolyckade Limhamns-
härnna.

(mel. Kors på Idas grav.)

1 vers

Ut för sista gång, från Limhamns seglade
Ännu levnadsglada, unga fiskare,
Bort de gingo, men de fingo,
aldrig återvända hem
Andra återkommo, men - man ser dem dem!

2 vers.

Ängstens hemiska nödrof, stormen med sig för
Men ej någon människa deras skagan hör
Väden säker om sitt offer
ochas skraffer snart är slut
och om några ögonblick är allting slut.

3 vers

Fruktlös ha de kämpat med våg o död.
Långtans arma människor tänkte sig deras nöd.

Öj ett ögonblick att tänka
på de sina, men ändå

Alla denna stund för deras blickar stå,
4 vers.

En utar de tre ej ägde något hem

Per för några år sen döden skändat dem
Ingen smoder som sig sörjer,
ingen systor, ingen bror

Och hans fader i den tygsta graven bor.
5 vers.

Men vem ut, brantända ändå någon finns
Som på honom tänker, evigt honom minns.

Och som ströja skall i hjärtat
sammans utan klagolät

Döden har så velat - velat skiljt dem åt
6 vers.

Laknadsas bittra tårar, ymnigt flödar är.

Se den unga ankan hon har mist sin vän.

Nyss förenade, och likväl
döden slit dem från varann

Hennes tunga sorg ej någon skänka kan.
7 vers.

Systkon och föräldrar, för vi hälsar här
Sannerligt deltagande vi fjärran är
Lörmen, mittan hundra tal

Den tjugo fjunde mars, en morgon
djup i allmod minns, och vad från tor den dag
8 vers.

Ingen minneskrans vi kunna lägga mer
vid de dödas gravar, De bland hjälpar är
Men vi kunna dela sorgen
dela den fast vi är här

Alla vi som mindat någon värd och bör
9 vers.

Du som än är skarsal, älska dig min vän
Tänks på dina söra, döden sörar än,
gäm för alltid i ditt minne
deras sista söra stund!

Tänks dig för närvärd du går till Adlers
Författad av Johanna Lalli grund!
Viknög 1912.

4v. Covbojen.

1 vers.

Jag gengar mig neder till världslustid Boston
 En strålände vär morgon munter och glad
 Och fåglarna kvicka så glada i träden
 Och marken den doftar av blommor och blad.

2 vers.

Vid världshuset där lög en covboj sudstjälken
 och döden sin prägel på pannan har satt.
 Hans kind den var blek och hans röst den var truten
 han andades tungt och hans stämma var matt.

3 vers.

Han viskade sakta kom hör vad jag säger
 min levnadshistoria jag andala vill
 jag började svara och sedan ett spela
 och för skjutens i bröstet mitt liv är snart slut.

4 vers.

Jag hade ett hem och en älskande moder
 en nyfödd så full och en moder så kär

Jag kunna den alla jag ville se världslig
 och därför så kom jag till världens hit ut.

5 vers.

En flöke jag hade mer kär en min moder
 till henne jag sänder en hälsning så kär
 säg att hon ej gräter, ty vi skola åter
 få träffas igen bakom dödsflodens skär.

6 vers.

O, vill ni ej bringa mig life vatten
 rättjavalta min flöke, den bränner som glöd."
 Jag skyndade genast hans änskan uppfylla
 men när jag kom åter var Covbojen död.

7 vers.

De heliga änglar som vakter i naden
 de förde hans själ till ett sällare land,
 Han lades i mulen därhvarja bak skullen
 Den Covboj som dött för en människans hand.

Kulladal den 15-3-26.

5. Lejonbruden.

1 vers.

I skimsrande brudbräkt så vit såsom pinn
 står djur tånjarns dotter sin blomstrände mö.
 Hon tvingas ett räcka en främling sin hand.
 I morgon går färden till främsmande land.

2.

Reu gästerna samlas och tid vardes nu
 För Selma ett träffa sin älskade vän
 Hon går då så sorgset till lejonets hu
 Ett taga farväl av det älskade djur.

3.

Hon vänder sig sedan där hon varit van
 Och bindar sin arm om dess gyftene man.
 Nu stogarnas konung sin vildhet har gjunt
 Och Selma han påstår och viskar så ämt.

4.

Nu har jag ej tid på mer tal om dig
 Den tid har nu gått som haft glädje med sig
 Du flytt och ej mera vis bekrysters fot

Du för minnes anmärkingar jagu smot
 5.

Du blickar så grymt du mig påkert förstår.
 Var lugn kära du, men jag forklar en får
 Var lugn se min min brudgum mig kallar igen
 Farväl om för alltid min profasta vän.

6.

Den väldiga svansen så viftande för
 Men Selma står dödsblek ej fadning hon ser.
 Ett rop och skrika är föfängt beslut
 Till dörren står djuret hon kommer ej ut!

7.

"Kom hit med en bässa," nu främlingen skrika
 "Ett skott skall fullända hans blodiga te!"
 En dödsdystnad härskar, geväret han får.
 Han beddar, men djuret hans mening förstår.

8.

Det reser sig häftigt i vilt raseri.
 Vill Selma försvara, men und inke hur
 Då skär plötsligt ett skrik, o gode Gud.

Fy lejonet har stött ner främlingens smul
 9.

När djuret har druckit det dyrbara blod
 Det lägger sig sedan med vidslaget med
 Vid blekmade liket och väntar på fröst
 Då som det en kula som krassar dess fröst.

Avskrivet från
 3 mkr. 270 Hanson

Ejömans Kären
 Karlshöna.

15-2-26.

6. a "Hem det bär."

(Ejömansvisa.)

1 vers.

Alle man att lätta ankare
 kanske sista gång det är!
 Hej, hej i, i blåa gossar
 Fy mot Sverige om det bär!
 Låt er sång och tanke föras
 hem av kvällen milda bris.

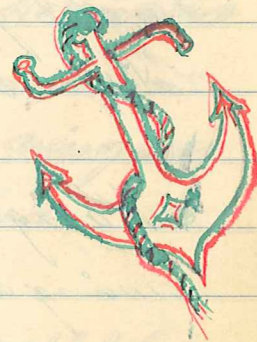
Hölls vi ut de svenska skären
 utrynda fram i morgondis.

Refr. Hem det bär, hem det bär,
 hem det bär på gropig stig!

Hem det bär mot gamla Sverige
 Hem det bär, bära sand till dig!

2 vers.

Vinden som i ryggen spelar
 skänner du dess onöds
 smänggen gång står fäst den händes
 var där Smitlandstoner i

Och den väg, som stranden smiter
 och försvinner från ögon
 se, den älskade dig väntar
 i det gamla landet än!

Rufr. Hem det här o. s. v.

Gärs.

Många Susen mit vi seglat,
 många Susen kvar till land
 men Håkens vägar för oss
 alldeles närmare Svanens strand.

Gosse! Flickor finns det många
 Din den bästa är bland dem
 och hon kärleksfullt dig hälsar:

"Gossen min, välskommen hem!"

Rufr. Hem det här o. s. v.

Kulladal den 26-2-26.

Avskrivet från

9 styk. 120 Ragnar Vidén.

Poesi.

Om någon gång din Gudske vingar
 till minnet av förlutna dagar,
 så sänd den då på Gudske vingar
 till den som detta Gudske har.

Kulladal den 27-2-1926.

från Maria Mattson

Byggnästarget

Malmo.

Teckning av Kelly den 3-3-1926.

Högt i Norden.

1 vers.

Högt i Norden ibland fjällar grä
 där många tusen dunkla Gullar stå
 där mitt hem i dalens sköte ligg
 där jag första gången såg jag.

2 vers.

Sverige, med dess klara sjöar blå
 himlens valv med tusen stjärnor på
 älvar, sjögar klipper, hav och skär,
 Schönsta land på jordens ping du är

3 vers.

Där finns kraft och mod i manna-arm
 där finns

Malkas fienden vår väna strand
 du vi mötte då med svärd i hand.

4 vers.

Där bar kornet små med ögon blå
 som så Profast vid vår sida stå.

Och i deras ungdoms friska barn
 glöder kärleken så mild och varm.

5 vers.

Sverige med de klara sjöar blå
 Dig mitt hemland evigt halla må.

Där jag sätter ner min vandringssäck
 där jag hädsla vill min Sydas grav.

Kulladal den 4-3-1926.

1 Ungdomens blomma.

(sjömanerisa)

1 vers.

I ungdomens blomma blöd adrdongär.

Hon räcker en sjöman sin hand,

Han var blott en yngling med smärtstakligt

hår, och ögon som strödo i brand

Det underligt då, att han kunde nå

intill hennes hjärtans.

2 vers.

Det hände sig så vid en afton han kom

med det ståtliga skeppet i hamn

Han smög sig efter henne hon vänder sig om

hon hör honom viska sitt namn.

Han flög i hans famn, hon viskar hans namn.

Hu var hon i säker hamn.

3 vers.

Han brycker en främsande blick på hennes mun

och viskar: "Säg, älskar du mig?"

"Ja, älskar dig gör jag, det säg du väl myss
Och evigt tillhör jag dig"

Så vänligt han bad: "säg svarar du ja?
När jag dig till brud vill ha?"

4 vers.

De stodo i kyrkan vid altarets ring

de svoro varandra sin tro

De lovade där ibland heliga ting

att leva i sänja och ro.

Intill och i dust, vid hemlandets kust

intill sinns sista just.

5 vers.

Med kärlek hon håller det luffe hon gav,

och hjärtlig var kärleken hans

Men han måste ut på det villande hav

fy bröd och stagan sjöfanns.

Hu nöden var stor, och snart blir hon enor

då kärlek i hjärtad bor.

6 vers.

Hu kunde han vara tillbakas igen.

Faj tiden var inne, därtills

Hon satt där så froget tills dagen blev natt

Men ej kommer vänner så kär

Då skrev hon och frågar: "Hur kommer det sig
att jag ej fått brev från dig?"

J. vers.

Då kom där ett brev ifrån främmande land

Men det var ej från vänner så kär

Det handlade icke om broder, dej, min

att vänner ej mera faus där

Ifrån detta liv, ifrån sorgor och liv,

är han skild nu till evig tid.

J. vers.

Med darrande händer och klappande barn

Hon trycker sitt barn i till sig

Din fader har dött i främmande land

och nu är han borta från dig.

Men du har en far så i himmelns kvar

som vid var tid barn han var.

J. vers.

Och får du om Eva tills du bliver stor
du bliver mitt äldersdoms bröd.

Och bliver du gift i den tydda jag ser
och dela med din moder ditt bröd

Så nöjd och så väl

En stjärnklar kväll

går jag hem till friskus hjäll!"

Arkivet från

Marta Mattson

den 9-2-26.

Poesi.

Skilda vägar, skilda öden,
sällan träffar vi varann.

Men i livet och i döden

hålla skall vårt vänskapsband.

H.

Kommanis visa

1 vers.

Om anorgnarna när solen går upp så rund ofel
 Så kommer där en liten fan och blåser i krumper
 Trade rullan lullan lej Trade rullan lullan lej

Så kommer där en liten fan och blåser i krumper

2.

Då vaknar värnan växel och säger: "Gossar blå,
 Bliv liggande i bajerna så ska vi kaffe få!"

Trade rullan lullan lej o.p.v.

3.

Han kommer med en brösta med kaffe och
 med dopp, och säger: "Var så full i fan
 och jag en kaffe kopp. Trade rullan o.p.v."

4.

Och när vi druckit kaffe och ätit vinerbröd
 ä vi är så mätta så vi håller på att dö

Trade rullan lej o.p.v.

Fylgia visa

1 vers

För ett visa till blågula sanden
 som vi jagit en gång ett en pand
 Far jag arsked av hundens ren löpigt gav
 och far ut på den vida sklent.

Refr: Gungande på bäjerna de blå
 brusande med Fylgia de stå

intet missnöje, all går lätt
 blott man jager livet lätt.

Då tanken glider till vår lilla vän
 som vi slappas snart få se igen.

när vi drötsa storm och sjö

kommer till vår lilla vän.

2 vers.

Utan all vad vi sed och beprövat
 långt borta i främmande land
 bland isar och stjär, blott en vi ha kär
 och vi njunga med julel den rängen;

Refr.

15 aug. 1926
H. O.

Låt din lampa trogel
 lysa upp den mörka sjö
 väg om vilse komman
 stöman
 Kan du nådda från ett döt

Den stora resan

1 vers.

Hon såg så många svärd därute
 där granen står invid gaveln står
 hon, sarietorns **lilla** vackra Ellen
 med sitt kastanjebruna hår.

2 vers.

Hon såg med handen under kunden
 orörlig, stirrande och stum
 som om hon såge under synen
 i fjärran bort om tid och rum.

3 vers.

Hon drömde om de varma länder
 från vilka sunnan till oss går
 Om Ceylons skåna rosengårdar
 och palmerna vid Singapore.

4 vers.

Hon drömde om Saharas öken
 om Japans saltbelysta strand

Älsk du som bara kunde resa
från kust till kust, från land till land.
4 vers.

Men livet kom med sina plikter
och manade till drägen ist
på fält, i djupen och i rummet
dell drömmar blev det sällan till.

6-

Men när hon sett hur ruggad skada
med skum vid bogen hardigt flytt
blev hjärtats drängden mot det vida
ur stödsplumman väckt på nytt.

7-

På vred hon sina magra händer
och blicken blev så blank och stor
som dens, som kuddad står vid porten
när lyckan stråglad för förbi.

8-

Men efter hand blev drängden sund
för sid hon drömmen blekna sig.

Jag stifta måste Ellen ständigt
tills ut nöd hon på bädden låg.
9-

En natt han sade till väninnan,
som satt vid sängen tyst och bad.
"Åh, hör, nu sätter skeppet ansar,
nu segla vi - vad jag är glad!"

10-

Det skymde för den frödas ögon
och smetten fram på pannan som
Nu hade Ellen andrätt resan
från vilken ingen vänder om!

avskrivet från
4 mkr. 134 Olsson

L. M. Lauritz

6/4 1926

Maria Albertinas

I vers.

I hamnen ligger där en bark, som
går på sånga färder
aldrig, aldrig har den sprungit läsk
Jag för befälet där ombord, jag telarar
alla väder.

"Ågrybord, babord, alle man på läsk!"

Refräng: Vi går ombord på Maria Al-
bertina som ligger klar med seglerna på
svaj: Mot det land där solen jämt ska
skinna, Vi gå ombord och säu Good bay!

4.

Från vårt gamla Göteborg, i morron när vi kryssa

Alla sanger läggs i en säck

Och jämdona som sörja skall vid avskedet vi
kyssa! Ågrybord, babord, alle man på läsk!

Refräng: Vi gå ombord s. s. v.

Avskrivet från 3 styk 48 Juppson

2/4 1926

Poesi

Den som älskar han ej glömmes
den som glömt ej älskat svar!
Den som älskar och förglömmes
den vet ej vad kärleks var!

av Vpl 30 ²⁴ Karlsson 17 Port.

3 juli 1926. Danke etc

I vers

Den sista flammen dock är väst, fast
skärteken hon dögir

men den finns där - hjärtat sprungit läsk

I dag hon som min väna brud i världen ut
mig följer. Helme - leve - alle man på läsk!

Refräng: Vi gå ombord s. s. v.

Liv och Positiv.

(97 el. Stepp som möta 2.)

1.

Det som äfrån Italien
 ser man med Positiv
 som säkert var en farlien
 för unga kvinnors liv.

Han varken var ett stöda
 därom var inget liv
 där han stod med sin sida
 som positiv-stativ.

Pap.

Uppå havet vågorna gick
 om och kärleksfull var hans blick
 positivt och spelar och hjärtad när
 gick, vad önskar du mer att du gick

2.

Bland gårdens froga skara
 som njöt av positiv

var även lilla Klara
 som sydde klädningsliv.
 Hon i musik var galen
 nu gick hon recidiv
 och strax står uppå svalen
 han kallar 'na sitt vis.

Pap. Uppå havet o. o. v.

3.

En dag var mannen förda
 så och hans positiv
 och slut var lilla Klaras korda
 men kärleksrika liv.

Hon har dock kvar ett minne
 ja, ett slags recidiv
 som nog står kvar som minne
 som positiv-stativ. Pap. Uppå havet.

Som föreg.

Den 3 juli 1826

Bunteflo

Pansar läden.

1 kurs.

Där som pansar läden glida fram på
vägen

Och där mörkgrönt vatten ligger bakom den
står det gamla Lutarspelid uppå bakken
som i forna dagar gick med väldig skän

Där var ströis och drabning alla dagar
när som 18 årig där jag varvad var
Och de minnen som står kvar från dessa
dagar är de vackraste och värsta
som jag har.

Från ~~huset~~ intill landet i antiken
glider
in till mollistrings kajen då o då
fast vi ej lygt där på många länge
tider

pinan har jag säkert icke glömt
ändå!

Som föreg.

9 juli 1926.

En spännans bana är bred och vild
der mänsk-tind en drög-ens bild.
I dag är glädje och munter sång
i morgon som vilt och undergång!

I. f. 6 juli 1926.

Köp blommor.

1 vers.

Köp blommor köp blommor köp
rosen så röd.

från morgon till afton den vissnar och dör.

En gång som uti ungdomen var jag
som den

spidan är gammal gamm jag en vän

Vi svärmade kärnan i ungdomens vår
Jag skulle bli brud så snart det blev vår

Då sucka han sid täp. fort trogen jag var
förtrivlad jag stod med ett barn utan far.

Köp blommor, Köp blommor, köp rosen,
så röd, från morgon till afton är vissnad
och död.

2 vers.

Ensam jag satt där med gässen så kär
i kamman på vinden med himmelen när
Mårkinen jag framman båd dagar och natt
dets märke jag mista min olyckstid
En morgon min gässa han lades på bår
det var nog det värsta jag fäddt nång där.
Köp blommor köp blommor köp rosen så
röd från morgon till afton är vissnad och död.

3 vers.

Nu är jag gammal och håret är grått
jag har inga krafter och har det så smått.
Händerna darrar jag är ett flamm
å, hur jag singlar efter mitt barn!
Snart klostrarna ringa till himmelens an
Till sids i graven man tigger mig en
så ingen mig saknar jag har ingen vän
Köp blommor, köp blommor v. s. v.

L. J. 6 juli 1886.

Marinvisan.

1 vers.

Jag var en livad yngling, jag knappit
 fyfettjutton år
 Så glatt och lätt slog hjärtat i livets
 sköna vår

Så ferd och lätt gick tiden ty jag
 var nöjd och glad
 Till jag fick se en sjöman vid
 marinen.

2 vers

Med militäristiskt hållning, jag gick
 på gatan fram

Och vände sig och kitsade det
 gjorde var madam

Och fliskarna de rodnade och tige
 prajtsar skreds

För se, där går en sjöman vid marinen!

3 vers.

A, herre ju i sinnet så stilig
 han såg ut —

Den förra glada tiden den har nu
 tagit slut

Oj hjälpte old förmåningar ej
 hjälpte gråt och bön

Jag måste bli en sjöman vid marinen!

4 vers

Bestud och handling följde, jag
 gick till lotskapten

Bland andra som sig värva, där
 var jag en bland dem

Tronkrakten skreds nu under och
 brovar vi fick ut

Och kropp och själ den såldes till
 marinen!

5 vers.

Ti kommo till Karlströna och
 uniform vi fick

Jag uti livet glömmet ej släpa
ögonblick

Matrosar då vi kallades men
slavar voro vi

Dy slar är slar som sjänar vid
marinen!

6 vers.

Det mycket får man lära som
dell sjömans cyrkid hör
men hur kanoner loddas och skarpe
signalen går
samt säga ved och sticket och på
varvet knastra rost
Ja, sådant får man lära vid marinen

7 vers.

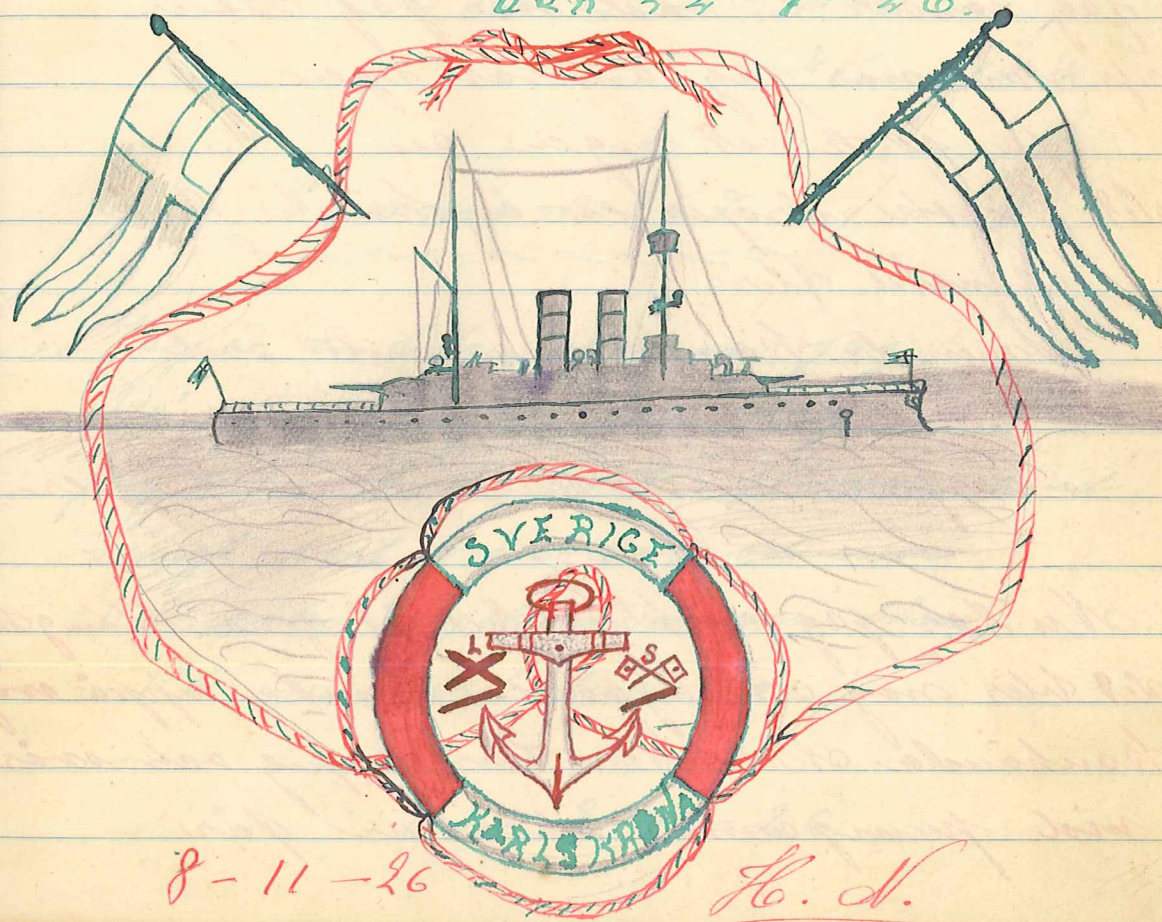
Den vackra uniformen och på Karls-
kronas öl
har lockat många en yngling att bli
en varvad knut

Ja, kumpen den är stilig men
magen den är som
Bädd' kropp och själ förberympt
av disciplinen!

Avskrivet från

Oskar Nilsson

Den 23-8-26.

När jag kommer igen

(Sjömansvisa)

1 vers.

Farväl lilla vännen nu tassar jag på
och sticker för fullt på en långtur i de blå
Hav och för du tro på en simpel sjöman
jag sänder en rad när jag kan.

ref. Men när jag återrar igen

ja, se de vet ingen än
det kanske dröjer ett år, kanske två,
kanske fler.

men du kan säga mitt ord
var än jag finns på jord
i varje kvinnas ditt avbild jag ser.

2 vers.

Nu får jag en kryss till det gula Shanghai
det blir nog att ligga en smula uppå svaj
känhusla skutan blir gräpig och svår
vid pumparna slita vi får

Ref. : Men när jag återrar igen o. o. v.
3 vers.

Den bild sköna jungfru, skall följa min stråt
precis som galjonen och skeppet följas åt
och blomman, du gav mig vid avskeds fäst
jag får, tills vi råkas härnäst!

Refång. Men när jag återrar igen o. o. v.

Den 1-10-26.

405 vers sid. 111.

Sjömanslåt.

Jag är en liten sjöman, jag
På sjön färgår min dag,
Jag reser långt bort i fjärran land
Långt bort från far och mor
Och söker lycka dagen lång
På pansarbåten Tor.

Den 2-10-26.

Innest i hjärter jag alltid
har burit dej.

(Sjömansvisa)

1 vers.

Innest i hjärter jag alltid har burit dej
drogen jag vurid dej, som jag ju säurit dej.
Svarta negrener och gula kinesiskor
och ringadesiskor räknas väl ej?

Flyktig som Atlanternas våg, är och

blis ju sjömannens bräg

Byta oss jända en gång var vicksa.

Refräng:

Flicka, dröm du kuggyt om brällor
och prind, Nätta gång det blåser syd väst
skärestan min far jag hem till dej.

2 vers.

Dygn efter dygn vi fått driva för stungarna
knaga vid pimparna, knoga vid pumparna
Mer i Biskopsa vi mötte en stqvare
storm, och när klyvare blätte sin väg.

Hand fauns ej att se inom bräll,
skutan tänkte rätt som ett säll
föckemasten gick ochred som en vicksa.

Refräng:

3 vers.

Nog är jag kär i en fäs i Brittanien
och lite grand i en jända i Spanien
Hur många fäst mör jag har i Italien
och i Australien säger jag ej.

Byta fäs som armen sitt skinn
sällant är ju sjömannens sin.

Hur han en stant du bränner hans ficksa.

Refräng:

4 vers.

Mer i Turkoiet med plym i Turbanerna
snarka sultanerna på ottomanerna

Ute i trädgårderna ha odaliskerna
under samariskerna stort kolifej

En fördömd och strykt rädd kommet
som ej vågar säga ett mucke.

Sjunder om bring champagne på en drinka
 Refräng.

Bort i Schangaj har jag drivit längs kajan
 undan schanghajarna svängt assagajerna
 Flytt små fransyskor och slagits, till krogarna
 blödde i krogarna mer i Marseille

Kyssar, dans och drötar och kviv.
 sådant är nu sjömannens liv,
 få mig ett myp, dra kniven och sticka.

Refräng.

Allt som klingar havens orkanerna drivit mig
 ringen du givit mig, kärare blivit mig
 Fast den finns mist har en juda i alltona
 sammans med paltarna tänker jag mig.

Hela byran stut i färskott
 sådant är ju sjömannens lott.
 rite en gång en stutt till en drinka

Refräng.

Hemma i Sverige dansa nu Gärnarna.

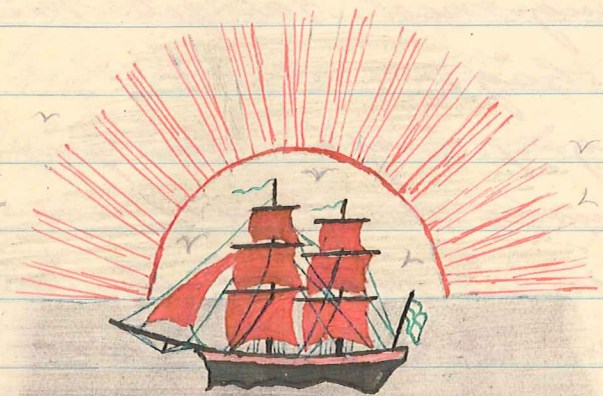
Bort som tantarna tändas där stjär
 norna

På Köpenhamns holm går en flicka i bogarna
 räknande dagarna, Kommer han ej?
 Från den vän som seglande far,
 får hon av en blomma ett svar
 som hennes hjärta kan vederkvidsa.

Refräng.

Flicka, dröm du tryggt om bröllop och präst
 Nästa gång det blåser sydväst
 kärestan min, far jag hem till dig.

Den 2-10-26.

Tecknat den 21-3-1927 Strandstugan
 Hanna Nilsson

La Paroma.

(Sjömans v. 2 a)

1 vers.

Den dag då mitt hem jag lyfte
mot friska sjön,
Jag sade: "O, bed min moder för
mig en bön!"
Och där under famnarindur,
jag etina såg,
min älskling med häar på kindur,
och sorg i häg.

Dör jag på sjön du tjura,
kanke en kväll,
flyger en snövit duva
hem till ditt hjäll,
Då till ditt fönster slå
min själ led är
Lom för en stund vill vila

i famn så kär.

Raska sjömän, hallå! Uppå havet led blå,
Där vindur susar, och vågsvallet brusar
Lorgerna led ej nå!

2. vers.

Men skulle mig böjdu fara så sakstelig
Tillbaka till er I kära, som älsken mig,
Jag ständigt då vill förbliva hos moro dig,
De andra på väg må driva, föntan mig.
Nina, vad höjd av lycka,
då till min brud,
dig skall min moder smycka
vid klosters gud!

Då skall i dans du svinga
Med lätt behag,
och famburinen klinga
till ljusa lag!

Raska sjömän, hallå! Uppå havet led blå,
där vindur susar, och vågsvallet brusar
Lorgerna led ej nå!

3 vers.

Men vart ha vi vänt vårt roder
 det hemåt bär

På stranden sjög ser min moder -
 hon ensam är,

Vad för? Var är Nina? Svava!

Hon står dock stum,

Och tröstlös hon pekar där mot öde rum.

Ve, under nygrävd grus
 hon stumrar me.

Nina, den vita diva,
 det var då du!

Jungman, din vakt är inne,
 Vak upp! Var snar!

Priva då Gud, mitt sinne!

En dröm det var. -

Raska sjömän, hallå! Uppå bordet det blå,
 Där vinden susar och vågvallet susar -

Lorgerna did ej nå!

Den 11-10-26.

Jin och jag.

1 vers.

Jin och jag var vänner alla dagar
 från den tid vi uti vaggan låg
 Jin han ^{trorde aldrig} visste alltid väl sig skicka
 alltid hur att ligga ovanpå!

Refräng:

Lystliga jin, men starkare, starkare
 mej! Lystliga jin, vad jag ov-
 undas dej!

2 vers.

Jin och jag blev kär i samma flicka
 Jin fick "ja" men jag fick henom mej,
 Jin han visste alltid väl sig skicka,
 Men det sköna aldrig tillföll mej!

Refräng: Lystlige jin o. sv.

3 vers.

Tidur gick och jin gick till de lösa
 blott sin ämba efterlämnar han,

Nu han vilar under rosor röda.
Jag har blivit jinses änkas man!

Lystlige Jim, men stackars
stackars mej!

Lystlige Jim, vad jag avundas dig.

Den 12-10-26.

Svenska Nätter.

1 vers.

Uti natten man dansar i byn
Gladia toner sig svinga mot skyn
I en svenske sommarnatt
Far man livet så glatt
När man dansar med sin lilla skatt.
Spelsmannens fela spelar lyvligt o glatt
Drunknar än i fadders rassel än i glada
skott

Natten Gisar blodet rusar till mitt hjärta
Flickan ser på mig med sina ögon blå
2 vers.

Uti natten jag kysst i smyg
Eken flickan så jager och blyg
Och med hjärtat i brand
Gå vi hand i hand söta hand
Port att kyssta små kärlekens hand.
Eurnskogens milda susning söder oss till so
När vi två vi ge varandra smig kärlekstro
Ljörnorna de tindra över oss på himlen blå
Månens strålar fjällen malar silvergrå.

Den 19-10-26

från P. A. B. Persson

U. Gåttens valsens.

(Sjömansvisa)

1 vers.

En lätt matros som gick för sist
 Har vind och sol och så.
 En undervattenskätsflottist
 Har ingenting av de.
 Han klyver böljan som en fisk
 Går ner i havets djup
 Han vägar kvist - har en riets
 Som andra har en sup
 Den luft som han andas
 Med syre förblandas
 men det blir tungt
 När gystnad sig sänker, på flötsen han
 Sänker. Då blir det tungt
 Det är så skönt bland fisk & djung
 Veta att han blir hans en gång
 Och när han har valset, får motorn

stå fäster, när han springer denna sång:
 Ah, ah, ah, vad jag längtar till jorden
 igen! Ah, ah, ah, vad jag längtar till
 min lilla vän!

2 vers

Och när han sedan går till bajs
 Då släppes drömmen lös.
 Då drömmar han om glada najs
 Om hemmet och sin gås
 Han drömmar att han är på fest, i havets satta väg
 Hans äggar är han gäst, Han vill han skall bli snög
 Hans dottrar de fruga och honsingrufer fruga
 Och Pan är piggy.
 Bland vaddusritaller och rev och koraller
 Han står en piggy.
 Så som en gås med fjällad stjärt
 Då sa han: "De är inte värt"
 Hans blets är en blåstfisks
 Då sa han "Gå veck fisk"
 Och börja sjunga förti. Ah, ah, ah, vad
 jag längtar till jorden

3 vers

Med purring slutar drömmen opp

Au slår det ätta glas

På smakar kronans kaffe kopp

Med kuse som teatas

På ytan quungar nu hans båt

Där finns det också knäp

Där lurar farar och försät fast han har periscope

När vindarna vassja, Bland minfält

Ska kryssar, Med säker hand

När solskinet skiner finns ej sura

minur Han går mot land.

Där står hans fäs på kunnets skär

Vänkar på den som han har här

Härnäst när han skyter, till hav och hav

lyttar, På springer han så här:

Ah, ah, ah, vad jag längtar till jorden igen!

Ah, ah, ah, vad jag längtar till min

lilla vän!

D 24 3-11-96.

F. H. i!

En sjömansbrev

3 vers.

Jag fattar perman på nytt i minn hårda hand

skriver till dej från främmande land

Jag haver hört att du fått dej en ny liten vän

men du kan hälsa den:

att de ska bli en dans

när Halle dans

väl kommer hem igen

Till Skandinavien

att du bebragat mig

var dumt av dej

ty när kistan finns det grej.

3 vers.

Men inte sorgis ja tungsolen på mig för de

det finns väl andra som ja kan ge

den vackra skalen jag köpte i fjärran Bombay

såsom present till dej,

ty det finns flitkor små

i varje vrid
 i dom i bokiga
 i alla del brokiga
 Där nere i Meriko

jag kunnat få
 Gortät en hundrafemtio två!

3 vers.

Men om stegr jag åter en gång ut på villande bän
 och kanske finner jag där min grav
 Ty det bor feliskt i rullande vågornas lek
 som hos den vän mig svek.

Men jag förstår så väl
 du glömt den kväll

När du vid Memmets strand
 mej tova för och hand

Ty uti minnars smek, och följsors lek
 där bor det samma felsta nakt!

Den 6-11-86

497 är sen. del. 6-7.

Poesi

En liten hälsning kommer här.
 Den inga värden med sig bär.
 Men du kommer från en Krogen vän
 Förgät, förglöm, förstöjt ej du!

Den 19-11-86 H. A.

H. A. — W. C. 3-7-88.

78
Spåvalseu

1 vers.

När man stegar ombord vill man veta ett ord
om de dagar och öden som väntar
Och då spår man sig först för att ställa sin fört.
Och ja tror på det utan att blinka.

Så en kväll jag satt i Tokio, sås en teoring
vid ett bord.

Hon tog en kortlek, så stjärna och sa:

"Va de nåt särskildt som Herren ville ha
Eran far har köpt en båt i Fjo, och förtört
sin nya Ford,

Där ä ett dödsfall på grund utav starr
och så en fyra, fem kusin i arv."

Repsång:

Men de ä skrivt ändå för svar jag än hålar på
har ja glöckorna bring mig snart Frä o Frä
De mätte va nåje svrt, ja kaka kusin för svrt,
Man är väl svensk så de kan förstå!

93
2 vers.

Det känns kusligt ibland, så där långt ifrån land
när man sjunger för fisken i havet.

Men man tror liksom på, att hon tror det ändå
och har mygga och glädje utav det

Tills en dag det kom ett blomsterkort med sitt
märke upp o ner

Det betyder kärlek förstas med en ros
men de va fan va den flydde sin bors

Jag blir arg som kanske jag ij bort,
och så skrur jag aldrig mer.

Fast nog kom det dyrbara brev o bevert,
men att läsa dem va ett jäkla besvär.

Repsång: Men det är skrivt ändå o. s. v.

3 vers.

När jag kom till Algier, fick ja se en fakir
som stack binnem igenom sin dotter

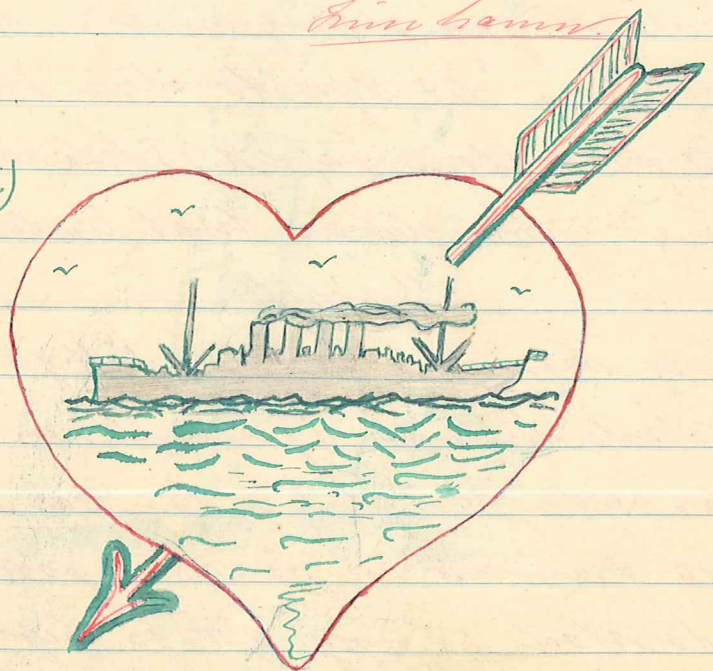
Och när allting va slut, o hon var som förut,
gick ja fram me en påse med goder.

Hon förstod på mig att ja dogrep:

"För de själva ska ni få se."
 "Det är mycket enkelt" sa han om sin teori
 "de har ju tillit på mig i hela mitt liv"
 Jag försökte samman^{komma} kvällen på Västerås som va om
 Hon blev förvånad och stöp som en sten
 så de hade jag minnsan ingenting för.
 Prästäng. Men de ä ättat gudä o. s. v.

4 vers, sid. 103

Avskrivet den 21-4-1927
 från Emma Nilsson
Emman

En sjömans lernad.

1 vers.

För så är redan jag drog från hemmet
 minn ålder var då blott fjutton år
 förvånad penningar, förvånad betäder
 men det gick lyckligt för mig ändå.

2 vers.

Jag tog förval av minn huldade moder
 minn fader var ju redan död
 Hon prägar mig vart jag ämnar fara
 för att följans dagligt bröd.

3.

På denna präga kan jag ej svara
 Ny vinden blåser av hit, av dit,
 På oceanen jag tänker fara
 och redan ämnar jag skiva hit.

4.

Sjöman blev jag, fast inte länge
 En sommar ut ren tog det skid

Sen för jag vida omkring o fängde
till Gullivara hem jag till slut.

5.

I Lappland ligger ju denna gruva
blott fjugo mil ifrån Luleåstad
I denna gruva fick jag arbeta
och långt från hemmet stön bockade jag.

6.

En pingst dags afton var jag berusad
på aftonkvisten begär jag mig ut
för att få träffa min lilla flickan
men såhade själv så illa ut.

7.

I stället för flickan jag träffa pojkar
och druckna voro de som jag
Där blev slagsmäl som jag till stället
så blev jag fängslad den andra dan.

8

Alla får jag skuta min luleå visa
med sorg i tyrdad jag säger mig

och sover gott intill nästa morgon
till dess att fångvaktarna väcker mig.

W. O.

Strandstugan i juni den 25
1924.

Nya bondjassen

(Ejömansvisa)

1.

Jag har velat bring, hela jordens ring
jag har skadat många underbara ting
gött från hamn till hamn, ifrånfamn till famn
På jag hämnar världens alla jämtors wann
Tist i hamn jag kom, rullade jag om
tills min skuta gick och port monnän blev som
Men på enft i hast blev jag åter fast
i ett skepp med konstlig last.

Refriång

Bara dunkar fauns i denna skuta

i båd' last num, skans o' i' kajida.

Det var dygnet om att bara supa

Hej o' ho, Lingrelis

Extriskt glidflytet och Moonshine visky

allt sänt där vi det som i' näu rikt i,

fy en åkta svensk sjöman kan

klara allting, tätt minnsamen

och spottar ej i' glaset kan

nej han, man gör så gott man kan.

2 vers.

Så vi fick en paket, med näu sorts extrakt
som var dyr så vi fick hålla noggrann vakt

När vi skutan full, lastade i' full,

visste vi att hon var värd sin vikt i' guld

Vi stack ett, två, tre, av till U.S.A.

men där vid sjumilsgränsen begröt vi anberade

fullen från ombord, varje man var "amord,"

skippers skuldra full sitt ord:

Refräng

Bara dunstar fanns i' denna skuta o. s. v.

3 vers.

När vi segla hem, släste det med Selam,
så vi nästan misste både liv och lem

Piggen åkte väcks, skutan hon sprang täcks
skippers kalla genast: "Allt man på läck!"

"Gossar," hingt han så, "Sup o' drick som ja,

för vi måste lämna alla dunstar

När vi det har gjort, berka vi dem fort

sen vi flyter fint som smort!"

Refräng:

Bara dunstar fanns i' denna skuta o. s. v.

4 vers, sid 105

Strand stugan den 29 jul.

1928

Austerrikt från

Vrpt. 833 &c Viggo.

"Humoris Fön"

Att, 12 till bords vi gå, allt närmare mat o' dryck vi få

Det smaka bättre denna spis

om man vore skapat som en gris.

Den hemlöse sjömannen.

1 vers. (Sjömannens visa)

Fakt som du ^{reske} sjöman som förr var glad o hälsk
 hur länge sedan är det du trampade ett däck
 hur länge har förgäves du sutit väntat på
 väl säkert äfva månader du uppå förn fått gå.

2.

Du minnes nog den dagen du mönstrade ut
 By frakterna i tängre så stora vinster gav
 "Lägg upp," "Gjöl redarns ~~ord~~" "vi måste ännu mer
 med svält och köld den press om tyran skall
 gå nor." 3.

Och denna order bejoddes det vet du väl framrot
 men i ditt sinne glödde ^{sin} blott ett lidit hat
 och när du samma väden, du knöt en valdig hand
 samt vor ett inde glömmas du sparhad blev i sand.

4.

Du havets son, som alltid med faror brodats har
 ifrån din första ungdom till dessa nödens dar,
 du som ditt liv har vägat, vad tror du fått till fack.

för alla de millioner, du redarns lesta dragt?

Om hjälps du ~~du~~ 5.

Om hjälps du honom veder du får ett blekligt nej
 och order att försvinna, ty nu vittas du ej
 Men då uti den tiden när fraktet fanns överallt
 din tyra du förfänsade åt honom sundrafallet.

6.

Man kan ej skildra det här en sjöman för
 frats oceanus. Svell dock kallt sin plikt han gör
 och tänk på alla dessa, som för en tönstke torped
 fått följa med sitt party i mörka djupet ned

7.

Och du som rekrut tyra, vad öden har du svött
 hanstet i tängre väder, du gataus sten har svött.
 för dig fanns inga platser i sköna sorgemaks
 du måste ute vandra, med himmel som tak.

8.

När maten fröt och Sverige stod uti hungernod
 så bejoddes vi hjälpar som förde hit ett bröd,
 Om landet skulle räddas ifrån den svåra tid.

hur fort man glömde oss, och vi äro för sämras vid.

9.

Ty om i hamnen ligger de flesta fartyg still
och ej i gång de komma förrän redariet vill.
men om till sist de läddar, och åter börjar gå
den Tyska flaggan svajar mot för du gul o blå.

10.

Du kanske många gånger hört dessa Herrens ord
att man alltid hjälper sin nära fosterjord
hur är det i praktiken I fosterlandets män
det synes ju edra fartyg när kyrkor manar dem.

11.

Nu då redarn skördar tonnen mitt upp i överflöd
gå flera tusen sjömän och lider bitter nöd.
Men äro en gång, komrats, kandsänole sätas gå
och då vi skall försöka om ej revansch vi få.

Vrpt. 8 33 $\frac{3}{4}$ Olofson

Högskolan den 30-6-37.

HANNA, NILSSON ¹⁸⁸⁰

Huttarens Klagovisa.

1.

Långtände jag, luffer var dag
genom ett snagerst land
Inte när mat, jag är för sat
att laga mat med min hand
Jag fryser och svälter och ligger
ute om natten jag ligger.

Pöpsång:

När det blåser friska vindar
örängt är ett på luffen gå.
Tänker som så bättre ändå
om blott ett jobb jag kunde få
Arbete finnes iude
men det går ingenting

Ty jag har tänkt att sälla på om
o luffa hela Sverige Spring.

2.

Trasiga skor, rocken för stor

Systrorna passa ej alls
 Kluskig jag är, maran jag vär
 uppå min rygg som jag plär
 I skogen där tårnen den susar
 Skjortan jag sitter och susar.

Refräng:

När det blåser friska vindlar
 Orängt är det på luffen gå
 Tänker som så, tädde ändå
 om ett jobb jag kunde få.

Arbete finnes inte

Men det gör ingenting

Tog jag har tänkt att tulla på om
 att luffa hela Sverige kring.

Som föreg.

Strandstugan den 30-6-2.

En kunglig floddist.

1 vers.

En sjöman vid flodden det är jag förvissat
 med krage blå med ränder uppå
 Jag kallas helt enkelt "en kunglig floddist"
 därför är lätt att förstå.

Tog flodt är jag ju så det räcker till
 jag skriker till sjöss
 och "fliskor adjörs"

Jag säger när vi går.

2.

När som vi nu kommer uti någons hamn
 jag virkar med hand, åt flickan på strand
 och när vi lagt till har jag strax en i famn
 och knyter ett kärleksband.

Och sedan i hamnen vi blir några dar
 och då blir det kärlek, och roligt man har

Men snart är det slut

vi på havet far ut

att svalka vårt hjärtas brand.

Ivers.

När vi ifrån kajen se hur kallt det
 förkas mängen där, när stöt vi går.

Och flotsorna står där och vinkar åt oss
 med vinden snäng susks oss när.

Men när som vi väl har kommit till sjöss
 med all vår kärlek det är soljöss

Och i nästa bunn

du mig i minne fann.

För en annan mitt hjärta står.

W. C.

Strandstugan 30 juni 27.

kl. 8 glas på
~~vatten~~

Poesi.

Vad du allt i världen glömmet,
 gåm över minnet utar mig
 Och om du någon gång mig glömmet
 glömmet jag dock aldrig dig.

H.

869 Magnusson

Pinnar 26.

Malajen.

1.

När alla andra knogar för kongressparlament
 då går jag här och skubbar med tvastu i min hand
 när alla andra pratar för fosterlandets värn

då ligger jag på ryggen där hemma i husvägen

Refräng

Jag jag är en malaj, blott en fattig malaj
 som ni alla här tydligt kanske kan se
 ja jag är en malaj, blott en vasslig malaj
 men jag betalar min värnplik för de.

2.

När alla andra knogar med packer o gevär
 då går jag i min gräsocks o plöcker till bär
 när andra stå "givskit" för ett skarpt kommando
 då gör jag alltid fräntom och sjunker ner ihop.

3.

När alla andra går i kunglig vattensparad
 jag går på brottvarn o är så hjärtligt glad
 När andra ställer upp sig i tvastu för "gevär!"

Det går mig ej det minsta, jag tillhör ej de där.

Refräng:

4

När alla andra kufar till fiskarna i stan
 då får jag göra keltan och vända bort min blick
 då svälar det i hjärtat och sticker som en pil
 men djädrar i min sida, en gång jag blir civil!

Strandstugan 37-38.

Poesi.

Vem var det som jag skulle mista en världsdag
 när sommaren komma skall.

Vem tänkte på mig i det sista
 vem ligger om så blek o kall.

Nu har jag inget hem mera på jord

Nu hör jag aldrig hennes söra ord.

Vem vitar under gravens blomsterflor

Det är min egen söra lilla stor.

30-9-37.

Linnhamm

Tro - Hopp - Kärlek.

(Sjömannens visor)

1 vers.

När en svensk sjöman far ut på Fölgan blå
 då saknas han av alla fiskar små

Han styr skutan säkert på det vida hav
 där mängen sjöman beödlad har sin grav

När när han står vid sin rutt uti rivande ytt
 då går fänkarna hem till hans söra mö.

Och när stormen fluter uti skuten hårt
 då lyssnar han, han hör sin fiskars röst.

Refräng.

För ser ni, Tro o Hopp o Kärlek,

Det är en sjömans första brud

Och när på däck han lyssnar till stormens ljud
 han saknas hemmet och sin brud

För ser ni, Tro o Hopp o Kärlek

Hans svenska flicka svigt svär

Får om i fjärran land en sjöman blir bled

Da' out man aldrig varit det har.

3.

När han går stund uppå en annan kust

da' känner han att det är liv o lust

och med tyran sparad för varnads stund

han häper flickan mängen sin present.

Och da' blir han så nöjd så han ziggar ombord

Och da' skriver han några kärleks ord

ja han skickar dykört o där står det klart.

"Jag hoppas, lilla vän, du har det gott."

Refräng:

3.

När han lossat lasten nere i Bombay

da' får han rätta kursen på Calai

Har finns stöna kvinnor på varnads ber

som bara festa varje studians karl.

Och när den blir han är smuts surra

Flickorna som tivo,

Han blir tyndare på ålstaq, på den odjivir

Men han lyfter niössan med ett: "Fack för mig"

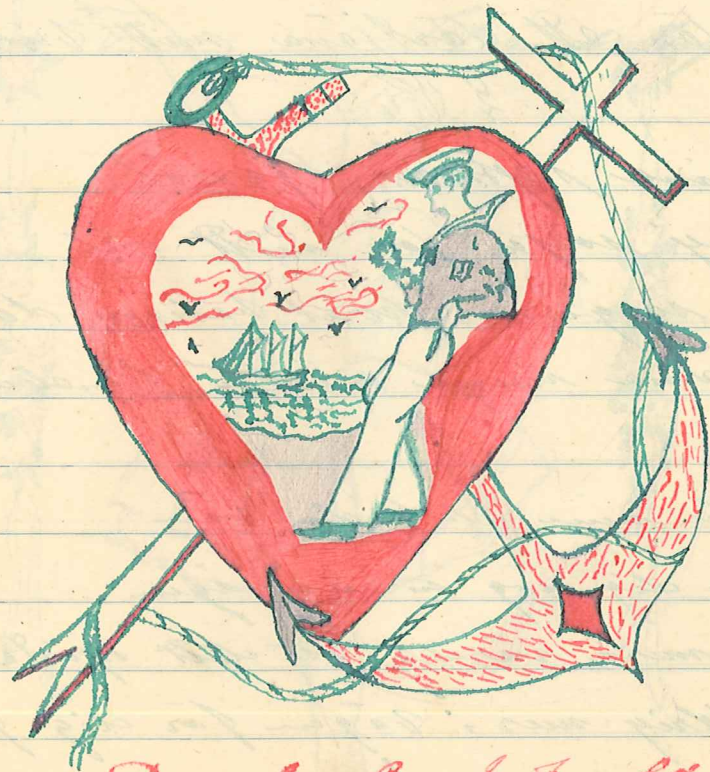
min smutsa flicka du, jag glämnar ej!"

Refräng:

För ser mi fro o hopp o kärlek o. s. v.

W. O.

Skriver du F - F - 3 F.

Den 2 - 8 - 3 F Skrivarens

Stefan Nilsson

Sjömannens farväl.

1 vers

O farväl Sveriges sjöar o fjäll
O farväl, o farväl, o farväl!

Nu jag lämna skall det sandtidän jag är född!
Far ut på sjön att förkänna mitt bröd.

2.

O farväl, mina systrar, farväl.

Vi behöver ej säga för mitt väl
Jag bär på sorgernas börd bakom dörr
Låt ej tårarna rinna ner för kinden.

3.

O farväl, du min älskade vän
Hur en gång dig nog en arm äger
En som är mera värdig ett ditt hjerta än
Jag skall aldrig mer i vägar för dig gå.

4.

Nu jag går på det stormiga hav

Nu jag nog en gång skall bidda mig en gräs
Den skall ej frydas med blomorna de små
Och ett kors skall ej på gravens kulle stå.

Austerlind från Kalle Palmgård.

15-8-57

Spandbergare.

Redy

15-8-57

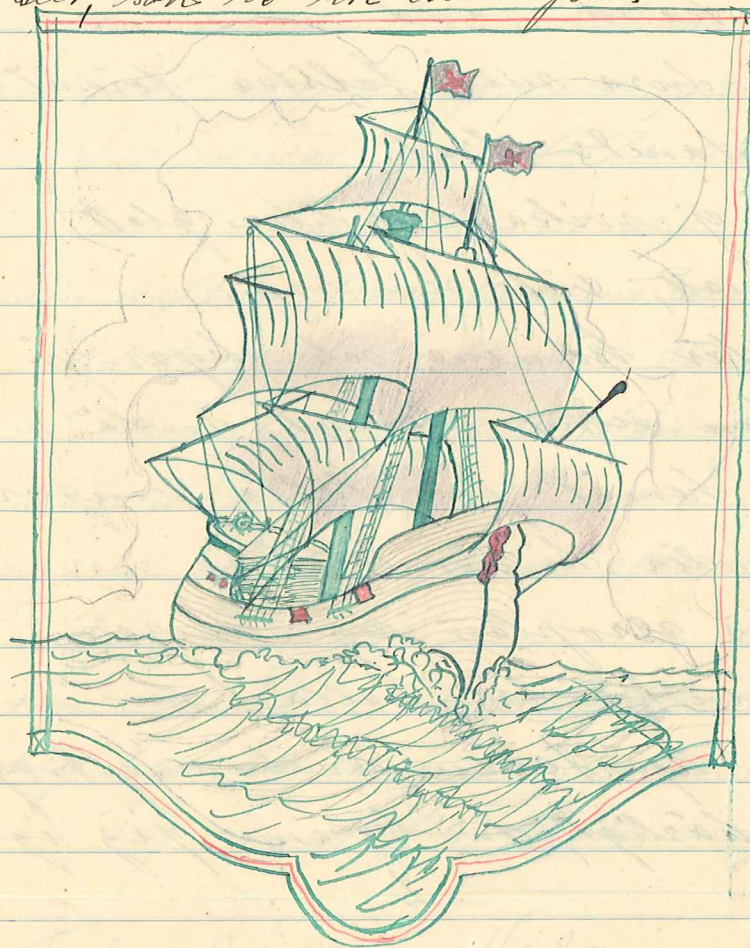
Ödet.

Där vågorna vräkte och stormen spjöt
 och stenarna släpades mot källan
 och bränningen kokade, fräste och röt
 mot vältrände stammarna i kvällen
 Där serades Ödet med spärade klar
 och sökte mitt skrämmande hjärta.
 Jag flyktade undan, dit lugnet bar
 och kände, där finns ingen smärta.

Men aldrig jag hittade lugnet ändå
 Äy forarna följde på färden
 Och stormen gick med dit jag spjöt ville gå
 och stormar gå runt omkring världan.
 Jag strövade bort över tändlar och hav
 och flydde som undan de döde
 Men stuppet knappseja och jag gick i
 Äy ingen dock undgår sitt öde! ^{leva}

Poesi.

Bli du älskad, älska varmt älskade
 Pöds om den som vill dig väl.
 Bli du bortglömd, som dig att försaka
 Framför allt, sök ro uti din själ!

Flygarvalseu.

1 vers.

Fram genom luften går flygarens färd
över en okänd värld

Luftgropar lura med falska försät
på aeroplans strät.

Han får ej svika, nej lika glatt
dag och natt, vid sin rätt.

Hast vindar komma och skogar gå
men han sitter stadigt ändå.

Refr. Tj hemåt på stolta vingar
under himmel blå

hans aeroplan sig svingar
svenska fös, hella!

Min lilla kärleksvän, är du mig drogen än?
Härligt, härligt, då kommer jag igen.

2.

Högt uppe i stjern han klarar en dans
fallande tör med glans.

Höstvindar komma så tung som björn
satt klarar han denna törn.

Han i en glidflykt får snart gå in,
vänder vinn, det blir spinn.

Men innan jorden har fått en bryss
han går mot höjden på kryss.

Refr. Tj hemåt på stolta vingar. v. v. v.

3.

Han genom luften går frammanför kust
styg om med liv och lust.

Väntar på henne, vars hjärta han har
vart han i världens far.

Vid hangaren om han fleka står
hjärtat slår, och en tår.

I morgon han åter får se sitt land
snart krycker han hennes hand.

Refr. Tj hemåt på stolta vingar. v. v. v.

Från Willmar Nilsson. 22/9 1928
Linnhammar.

Kärleksbrevet.

(Met. Kos på Ides grav.)

1.
Jag är så sorgsen och bedrövad i mitt sinne
för att inte jag får träffa hjärtevännen min
Ty att resa upp på banan förs jag inte för anamma

Vad det ändå är långt till Fosie! »

2.

Hävandagen köpte jag biljett - ove!

Ty jag ville fara hem till Fosie.

«De ble fel på tåget stanna hos bevarer Hasionna

Aldrig mera får jag skåda Fosie! »

3.

Nu har flickan sänt ett brev hit gylling
"Du skal August, nu så ger ja fru i' dig!"

«Slaktar Jonson han har friat

och så nu så tänkte vi att

gifta oss på onsdag här i Fosie! »

Vänta på mej om du kan.

(Sjömansvisa)

1.

På främmande oceanen med skeppet Jarett
Från Hong Kong till Santa Fe har jag varit.
Men flickan står hemma har jag på länge ej sett
Men skrivit de har jag ofta o sett:

Refång: Vänta på mej om du kan,

annars får ja väl ta mig en ann.

Från Marath o till den indiska staden Bombay
finns förs så nog fröstar jag mig.

2.

Nog kysste jag stona kvinnor på Malagas kust
Men skänkta mitt hjärta ej åt en enda.

På kärlekens ocean har man haft mängen lust
Men ännu är allt klart o gjust.

Refång.

3.

Att Kalle där fort i Österrike varit på språng,
att fånga ditt unga älskade hjärta

Det blev jag spädd i Kairo där nere en gång
Ej underligt man är älsken o väng.

Refräng:
2.

Alla prålar o brusidull om min kista är full
En marboetta har jag med mig från Rio.

De där de ska du få blott för kärlekens skull
Då gäller det vara trogen som gull.

Refräng: Tänk på mig o.
2.

H.

Handskugan. 9-10-37.

Pinxstolen,

1 vers. (Sjömansvisa)

När pinxstolen tyser, går jäntan o smiser
och ser på den blånande strand

Och hon stänger riggen, på sojande friggen
och vinkar välkommen med hand.

Låt ankaret gå - o seglen bestå
sätt blågula flaggan i topp.

han har du igen - din sjöman och vän,
min rodnande rosenbenapp.

2.

Vilkommer från Kina, med sniggen Kristina
från Japan och ifrån Shang-haj

I månader vi segat, - o tämsat o trålat
på kryss i det gungande blå.

Vi haft fjoligej i Hull o Marsen i Melbourne
i Melbourne o Frisko o Kap.

Men lugn sälla lös, jag gjorde mig lös
var gång det blev gifver målskraps.

3.

O, flicka, spöket - är farligt är givet
 man stungas omkring som en boll.
 När världshaven stormar, det ruser o gormar
 o skutan är tack som ett soll.

Hj, kappar sät gå, sät pumparna gå
 vi kastas i böljornas famn
 Om bara på dej, - jag tänker o hj.
 så klarar vi skutan i hamn.

4.

Här har jag presenter, till alla små jäntor
 som ännu har hjärtat sitt kvar
 Med armen om flickan, o pengar på flickan
 man har bara ärliga dar.

För kyssar o smek, o kärleksfull lek,
 jag skänker er jäntungar små
 En ring för en hand, från främmans hand
 och schalar med rosor äppä.

5.

När pingsstolen lysor, gör jäntan o myser

så glatt med sin stolte matros
 Men svekfull som vågen, till simmet o bågen
 han är mot sin sötaste ros.
 snart sticker han ut med vind i var blud.
 för böljorna främsla äv.
 Men sej ej du mo, när du far adjö,
 Du har snart en annan igen.

Årskrivet från 869 to
 Hagmussan.
 Hörserven
 Pinaus

16-10-87.

En skärgårdsfläcka.

1.

En skärgårdsfläcka är ju jag
 På sjön följär min lag
 Och vid de munttra böljors sång
 Jag lyssnar dagen lång.

2.

När stormen blåser över sjön
 Det fladdrar i mitt hår
 Men rädd blir ej den stolte man
 Som jämt vid rodet står.

3.

En sjömans maka skall jag bli
 skall gå på stannigt hav
 Men kanske finner jag där
 sin oförfänta gräs.

4.

Det kom ett brev från fjärran land
 Det skepp han farit med.
 Där slagit mot en blygging strand

Min sjöman finner ej mer
 5

Jag var så ung jag var så fri
 Likst fågeln uti skog
 Jag tänkte Georgs maka bli
 men hoppet mig bedrog.
 6.

Jag skall ej blaga mer min nöd.
 Likst svältnyg invid strand
 Snart skärgårdsfläckan över sjön
 Far hem till Frödens land.

W. O.

Strandstugan 2-11-37.

A. S.

När jag kommer igen.
4.

Om världshavens stormvägar skrytliga gå
om vinden är snöt i den kurs vi sanna gå
om skippersans pipi i drill springer ut
då gav vi ett varja var slut.

5

När röjeln o strammellen står iakttag o full
då får det snöt himmet mitt kända lilla gull
Vi tånse för stormen som dånande går
det spular i fackel o rår. för när ja
kommer igen.

Till höj sidan 55

o. n.

Spåvalsens. 4 vers.

Jag fick spå mig på nytt - för vad de här betydtt
ser du själv fast du inte är skrotofull.

Men hon gnata i Grasse om allt vackert som fanns
så hon följ mig förmodligen proppfull.

Nå vi går, så spring så fort vi kan,
i den riktning som vi står

Men vi måste blunda om de ska stå in
som jag läser ut av den tjuga magin.

Ja, för allt det där, de kan gå är
jag är inte rädd ett spår

Och så satt ja fast, ganska lycklig o glad.

Hills ja svimma or mat en vacker dag.

Refräng:

Tillhör sidan 73.

Nya bandjassen.

sista å 4 vers.

Nå vi Sverige nått, ankarit har gått
då får varje människa det så himla braätt
för att få en helg som rikskit drar

Vi i denna stund sätta sorten har
Varri god o vitt, akta dig för kätt

Du ska inte tro att du har lurad blitt
Klara halsens stug, med en riktig sup
som Atlanten vid o djup.

Refräng:

Tillhör sidan 77.

Den bästa sjömansvisan.

Handwritten notes in the top right margin of the left page.

Att vi till Pinnans ruser gård är
Det kan väl var och en förstå
Ty här i Malmö präktigt lund är
Här ser man inga stragar, blå.
För när vi sedan lättan ankar, o givars upp till
Pinnans stund. Ja, då blir det allt en hantverk
En kommas grabb så mjukt o gvar.
När vi på faget går ombord, Vi får farväl
med dessa ord: Ni Malmö fäst oss ej behåga
Ty med sjömans kärlek var vi klarar alla
Blå stragar, mellan Ronneby o Haur.

I.

och när grabbarna få permission, då blir det
kiss och gaska: "Hej" men många går med till
station, och girar hem till sin lilla fäst, Men
manga tvären sjöman finns här, och alla bli de
i sinig här, Men du som nu skall bli en man
kan vi en liten klocka i utvärning.

Handwritten notes at the bottom of the left page.

Register.

Table listing page numbers and titles. Includes entries like 'Sjömansvisa', 'Drinkarens hem', 'En sjömans begravning', etc.

side 1, 5, 9, 11, 13, 17, 20, 22, 25, 28, 30, 32, 37, 42, 44, 46, 48

Register.

12a	Marinvisan	Sjömansvisa	50
13a	När jag kommer igen	(Sjömansvisa)	54
14a	Innerst i hjärtat jag alltid	(Sjömansvisa)	56
15a	Sjömans låt	(Sjömansvisa)	55
16a	La Paloma	(Sjömansvisa)	60
9b	Jimm och jag		63
10b	Svenska närtter		64
17a	U-båts valsen	(Sjömansvisa)	66
18a	En sjömans brev	(Sjömansvisa)	69
19a	Grävelsen.	(Sjömansvisa)	72
20a	En sjömans bevakad	(Sjömansvisa)	75
21a	Nya bondjassen	(Sjömansvisa)	78
22a	Den smuldrade sjömannen	(Sjömansvisa)	80
11b	Luffrens. Klaga visa		83
23a	En tungtåg flöjt	(Sjömansvisa)	85
12b	Matapen.		87
24a	Tro o hopp o kärlek.	(Sjömansvisa)	89
25a	Sjömannens farväl	(Sjömansvisa)	92
	Ödet		94

Flygar valsen	96
Kärleksbrevet	98
Vindrummet	100
Vänta på mej	103
Pingstsolem	105
Stängörens flöjt	108